

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/16/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200499
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014200499.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa B. V., narodeného XX. E. XXXX, štátna príslušnosť E., posledný pobyt v zahraničí L., G. A., N., E., toho času miesto pobytu v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v L., zastúpený Centrom právnej pomoci, kancelária Košice, Moyzesova 18, 040 41 Košice, proti odporcovi Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie azylu Policajného zboru Humenné, Nemocničná 1, 066 01 Humenné, o preskúmanie rozhodnutia č. p.: PPZ-HCP-POI 1-ZVC-18/2014 zo dňa 4. apríla 2014 o zaistení, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/20/2014-29 zo dňa 13. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 2Sp/20/2014-29 zo dňa 13. mája 2013 m e n í tak, že rozhodnutie odporcu č.p.: PPZ-HCP-POI1-ZVC-18/2014 zo dňa 4. apríla 2014 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r í a d' u j e, aby B. V., narodený XX. E. XXXX, štátna príslušnosť E., posledne trvalým pobytom v zahraničí L., G. A., N.. E., toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov L., bol bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r í z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správny orgánom

Odporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-POI 1-ZVC-18/2014 zo dňa 4. apríla 2014 podľa § 88a ods. 1 písm. e/ zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov alebo ZoPC“) zaistil navrhovateľa dňom 4. apríla 2014 v čase o 23:35 hod. na dobu 3 mesiacov najviac do 4. júla 2014 na účel zabezpečenia prípravy jeho prevozu podľa

Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že lustráciou v informačných systémoch Policajného zboru MIGRA, EURODAC na základe daktyloskopických odtlačkov zistil, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl na území Grécka a v Maďarskej republike. Ďalej uviedol, že z vyjadrenia navrhovateľa v zápisnici zo dňa 4. apríla 2014 vyplýva, že navrhovateľ požiadal v roku 2013 o azyl v Grécku, ale bol vyhostený do Srbska. O udelenie azylu v Maďarsku podľa jeho slov nežiadal.

II.

Konanie pred krajským súdom

Proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu podal navrhovateľ včas opravný prostriedok s návrhom zrušiť rozhodnutie odporcu o zaistení a vrátiť mu veci na ďalšie konanie, s nariadením bezodkladného prepustenia navrhovateľa zo zaistenia s tým, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom 2Sp/20/2014-29 zo dňa 13. mája 2014 potvrdil napadnuté rozhodnutie zaistení navrhovateľa ako rozhodnutie správne a v súlade so zákonom. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že jeho úlohou bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu v intenciách námietok navrhovateľa uvedených v opravnom prostriedku zo dňa 22. apríla 2014, ktorými boli:

1. arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odporcu v súvislosti s existenciou predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení navrhovateľa,
2. rozdielny postup v rozhodovaní dvoch policajných útvarov o zaistení navrhovateľa,
3. obsahová a formálna totožnosť napadnutého rozhodnutia s predchádzajúcim rozhodnutím OCP Bratislava.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že:

„Pokiaľ ide o všetky tri námietky navrhovateľa, súd konštatuje, že v tomto konaní preskúmava súd len rozhodnutie, proti ktorému opravný prostriedok bezprostredne smeruje, v predmetnej veci je to rozhodnutie č.p. PPZ-HCP-POI 1-ZVC-18/2014 zo dňa 4. apríla 2014. Predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní teda nie je rozhodnutie vydané Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava zo dňa 5. januára 2014 č.p.: PPZ-HCP-BA6-29-013/2014-AV. Súd v zmysle uvedeného považuje za právne irelevantné námietky navrhovateľa, že sa týmto druhým rozhodnutím odporca nezaoberal, že vidí rozpor v rozhodovaní týchto dvoch správnych orgánov, resp. že obe rozhodnutia sú takmer identické. Uvedené námietky podľa názoru súdu nie sú právne relevantným dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia odporcu.

Postup oboch správnych orgánov vo veci navyše dostatočným spôsobom vysvetlil odporca v svojom stanovisku zo dňa 28.04.2014, keď uviedol, že Oddelením cudzineckej polície Bratislava bola stanovená lehota zaistenia do 05.04.2014, počas doby zaistenia navrhovateľ požiadal navrhovateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Nakoľko v stanovenej dobe nedošlo k realizácii jeho prevozu podľa nariadenia, bol navrhovateľ prepustený z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov a prevezený služobným motorovým vozidlom do Záchytného tábora Migračného úradu MV SR Humenné.

Podstatná pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je tá skutočnosť, že u navrhovateľa stále trvajú dôvody zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. e/, nakoľko existuje značné riziko jeho úteku. Táto skutočnosť vyplýva aj z vyjadrenia navrhovateľa uvedeného v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 04.04.2014, kde navrhovateľ okrem iného uviedol, že jeho cieľovou krajinou bolo Taliansko, do ktorej sa mal dostať z Rakúska. Aj z uvedených tvrdení navrhovateľa mal súd za preukázané, že jeho úmyslom nie je zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, kde požiadal o udelenie azylu, a preto súd považoval jeho žiadosť o azyl za účelovú, s cieľom zmariť administratívne vyhostenie navrhovateľa.

Odporca správne vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu

dôveryhodnosti osoby navrhovateľa a vo svetle tejto skutočnosti posudzoval aj relevantnosť dôvodov na strane navrhovateľa v súvislosti so zaistením tejto osoby. V tejto súvislosti zároveň treba uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z tohto pohľadu nezistil v postupe odporcu žiadne pochybenie a v podrobnostiach poukazuje na správne závery odporcu v napadnutom rozhodnutí. Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal účelom zaistenia, ako aj odôvodnením potrebnej predpokladanej dĺžky zaistenia, účelnosťou a efektívnosťou zaistenia“.

III.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ s odôvodnením, že:

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa čl. 28 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len Dublinské nariadenie).

(1) Členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

(2) Ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

(3) Zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do usku-točnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do

zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však clo šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená.

Odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. e/ s poukazom na § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov, a to na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa dublinského nariadenia.

V konaní pred prvostupňovým súdom navrhovateľ poukazoval na to, že jeho zaisteniu na základe napadnutého rozhodnutia odporcu bezprostredne predchádzalo jeho zaistenie na základe rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava zo dňa 05.01.2014 C.p.: PPZ-HCP-BA6-29-013/2014-AV a to podľa totožného ustanovenia § 88 ods. 1 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov odo dňa 5. januára 2014 do 5. apríla 2014 na účel zabezpečenia prípravy jeho prevozu podľa Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, nakoľko navrhovateľ je žiadateľom o azyl v Maďarskej republike. Navrhovateľ bol na základe citovaného rozhodnutia umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Dňa 4. apríla 2014 o 08.00 hod. bol navrhovateľ na základe príkazu na prepustenie z dôvodu podľa § 90 ods. 2 písm. b/ bod 3 zákona o pobyte cudzincov (z dôvodu uplynutia lehoty zaistenia) prepustený z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov a bol mu vystavený doklad na prepravu žiadateľa stým, aby sa do 24 hodín dostavil do Záchytného tábora Migračného úradu v Humennom. Navrhovateľ bol do Záchytného tábora v Humennom prepravený služobným motorovým vozidlom PZ.

Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku však namietal, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporcu nie je žiadna zmienka o vyššie uvedených skutočnostiach, odporca sa s nimi v priebehu konania a ani v napadnutom rozhodnutí vôbec nevysporiadal. Z tohto dôvodu považuje napadnuté rozhodnutie odporcu za nepreskúmateľné a arbitrárne.

Prvostupňový súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu skonštatoval, že v tomto konaní preskúmava iba napadnuté rozhodnutie, a preto považuje vyššie uvedené námietky navrhovateľa za právne irelevantné. S týmto záverom prvostupňového súdu nesúhlasí a má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil. Nespochybnuje tvrdenie prvostupňového súdu, že predmetom prvostupňového konania nebolo preskúmanie rozhodnutia o predošlom zaistení navrhovateľa, avšak to, čo navrhovateľ v konaní po celý čas namietal bolo, že sa odporca v konaní o zaistení navrhovateľa a následne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal radom podstatných skutočností, ku ktorým došlo v právnej veci navrhovateľa (a to už počas trvania predošlého pozbavenia osobnej slobody navrhovateľa), a preto nebolo možné rozhodnúť znova o zaistení navrhovateľa, a to navyše obsahovo identickým rozhodnutím, aké bolo rozhodnutie o zaistení navrhovateľa OCP Bratislava zo dňa 5. januára 2014.

Svoj postup a dôvod, prečo pristúpil k opätovnému zaisteniu navrhovateľa, sa odporca pokúsil čiastočne objasniť až v podanom stanovisku k opravnému prostriedku navrhovateľa zo dňa 28. apríla 2014. Ani v ňom však dostatočne neodôvodnil, prečo došlo k opätovnému zaisteniu navrhovateľa, a to ihneď po tom, ako bol prepustený z iného útvaru policajného zaistenia pre cudzincov a odkázaný, aby sa dostavil do zariadenia migračného úradu pre žiadateľov o azyl.

Postup a napadnuté rozhodnutie odporcu je v rozpore s princípom právnej istoty. Prvostupňový súd vo svojom rozsudku prijal záver, že trvajú dôvody zaistenia navrhovateľa, s čím nesúhlasím. Rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné vzhľadom na jeho nedostatočné odôvodnenie. Odporca sa v napadnutom rozhodnutí nijako nevysporiadal s efektívnosťou a účelnosťou zaistenia, a to vzhľadom na skutočnosť,

že už počas predošlého zaistenia navrhovateľa sa neuskutočnil jeho dublinský prevoz, a to aj napriek tomu, že už policajný útvar, ktorý rozhodol o predošlom zaistení navrhovateľa mal za to, že predošlá doba zaistenia je postačujúca na jeho realizáciu, k čomu avšak nedošlo. K prevozu navrhovateľa nedošlo doposiaľ. Keďže odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia neuvádza, prečo nedošlo k prevozu navrhovateľa už počas doby predošlého zaistenia, resp. či je jeho prevoz a teda účel zaistenia vôbec realizovateľný, nebol prvostupňový súd schopný preskúmať napadnuté rozhodnutie a následne prijať záver, že účel zaistenia trvá. Prvostupňový súd pochybil, keď neprihliadol na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia vychádzal zo stanoviska odporcu k podanému opravnému prostriedku, ktorým sa odporca snažil dodatočne doplniť chýbajúce odôvodnenie svojho rozhodnutia.

Prvostupňový súd taktiež prijal nesprávny právny záver o tom, že odporca má povinnosť zistiť skutočný stav veci len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu konania uviedol, pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal relevantné dôvody žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia. V tejto súvislosti poukazujem na § 32 ods. 1 správneho poriadku, v zmysle ktorého je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstará potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. O to viac má odporca túto povinnosť, keď svojím rozhodnutím zasahuje do osobnej slobody jednotlivca.

Navrhovateľ v konaní pred prvostupňovým súdom taktiež namietal, že odporca rozporupne skonštatoval, že v prípade navrhovateľa existuje riziko jeho úteku, hoci navrhovateľ bol dňa 4. apríla 2014 prepustený zo zaistenia nariadeného za rovnakým účelom ako stanovil odporca v napadnutom rozhodnutí a bol odkázaný, aby sa dostavil do Záchytného tábora Migračného úradu v Humennom. Navrhovateľovi nie je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia známa právna úvaha odporcu, ako dospel k záveru, že v predmetnom prípade existuje riziko úteku navrhovateľa a prečo pristúpil k opätovnému zaisteniu navrhovateľa, keď bol navrhovateľ iným policajným útvarom bezprostredne predtým prepustený zo zaistenia nariadeného za rovnakým účelom. Mám za to, že postupy a rozhodnutia síce rôznych policajných orgánov, avšak týkajúce sa toho istého jednotlivca by nemali byť protichodné, zmätočné a nepredvídateľné. Prvostupňový súd sa stotožnil s právnym názorom odporcu, čím vec nesprávne právne posúdil.

V konaní pred súdom prvého stupňa navrhovateľ taktiež namietal, že odporca nedostatočne odôvodnil dĺžku doby zaistenia navrhovateľa a že z napadnutého rozhodnutia odporcu nie je pre nedostatočné odôvodnenie zrejmé a teda ani preskúmateľné, prečo nedošlo k tzv. dublinskému transferu navrhovateľa počas doby zaistenia na základe predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení, keď už policajný útvar rozhodujúci o predchádzajúcom zaistení navrhovateľa mal za to, že doba 3 mesiacov je postačujúca pre naplnenie účelu zaistenia. Z napadnutého rozhodnutia odporcu taktiež nie sú zrejmé a ani preskúmateľné úkony, ktoré slovenské orgány (zariadenie pre cudzincov v Medveďove, Dublinské stredisko Migračného úradu a pod.) uskutočnili (ak ich uskutočnili) za účelom prípravy prevozu navrhovateľa, a prečo je teda potrebné a nevyhnutné jeho opätovné zaistenie. Zdôrazňujem, že ku dnešnému dňu k prevozu navrhovateľa nedošlo. Prvostupňový súd sa našimi námietkami nezaoberal, iba prijal záver, že odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal a odôvodnil predpokladanú dĺžku zaistenia navrhovateľa, čím súd pochybil.

Napokon navrhovateľ poukázal i na konanie o jeho žiadosti o azyl podanej na území Slovenskej republiky jej orgánom. Migračným úradom MV SR (Dublinským strediskom) bolo medzičasom vydané rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa ako neprípustnej - ČAS:MU-3-19/DS-Ž-2014 zo dňa 4. marca 2014, nakoľko príslušnou krajinou na jej posúdenie je Maďarská republika. Navrhovateľ podal dňa 31. marca 2014 proti citovanému rozhodnutiu opravný prostriedok na Krajský súd v Bratislave, v ktorom zároveň žiadal súd o priznanie odkladného účinku podanému opravnému prostriedku (o žiadosti o priznanie odkladného účinku ku dňu podania odvolania súd nerozhodol). Navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku poukazoval na predbežné opatrenie vydané Európskym súdom pre ľudské práva vo veci Lokpo a Touré proti Maďarsku (10816/10), ktorým bol pozastavený dublinský transfer

žiadateľov o azyl do Maďarska. Prvostupňový súd sa týmito námietkami nezaoberal. Naopak, vyvodil nesprávny záver, že navrhovateľ požiadal o azyl účelovo s cieľom zmať administratívne vyhostenie navrhovateľa.

Do vyhlásenia rozhodnutia odvolacím súdom sa odporca k odvolaniu nevyjadril.

IV.

Konanie na odvolacom súde

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť a zrušiť rozhodnutie odporcu. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. júna 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako krajský súd sa pri svojich úvahách a rozhodovaní opieral nielen o ďalej citované ustanovenia Správneho poriadku a ZoPC, pri svojom rozhodovaní vychádzal najmä z už citovaného Dublinského dohovoru - Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (prepracované znenie).

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku (ďalej len „SP“), správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 4 prvá veta SP, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 34 ods. 1 SP na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu (§ 34 ods. 4 SP).

Podľa § 47 ods. 3 SP v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 88a ods. 1, písm. e/ ZoPC, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. c/.

Podľa ust. § 88 ods. 1 písm. c/ ZoPC policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku.

Podľa ust. § 88 ods. 3 ZoPC podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Podľa článku 28 Dublinského dohovoru členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

Podľa odseku 2 ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

Podľa tretieho odseku zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnené nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, jej odovzdanie zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa vykoná ihneď, ako je to možné, najneskôr však do šiestich týždňov od implicitného alebo výslovného akceptovania dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby iným členským štátom alebo odvtedy, keď zanikol odkladný účinok odvolania alebo preskúmania podľa článku 27 ods. 3.

Ak žiadajúci členský štát nedodrží lehoty na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, alebo ak sa odovzdanie nevykoná v šesťtýždňovej lehote uvedenej v treťom pododseku, osoba nesmie byť dlhšie zaistená. Články 21, 23, 24 a 29 sa naďalej zodpovedajúcim spôsobom uplatňujú.

Podľa odseku 4 pokiaľ ide o podmienky zaistenia osôb a záruky vzťahujúce sa na zaistené osoby, na zabezpečenie postupov odovzdania do zodpovedného členského štátu sa uplatňujú články 9, 10 a 11 smernice 2013/33/EÚ.

Odvolací súd preskúmajúc predchádzajúce konanie a napadnuté rozhodnutie ako aj konanie pred krajským súdom zistil pochybenie jednak v konaní správneho orgánu, ktorý rozhodoval o zaistení, v tom, že nerešpektoval Dublinský dohovor v citovanom článku pojednávajúcom o dĺžke trvania zaistenia výlučne slúžiaceho pre potreby prípravy a prevozu navrhovateľa do iného členského štátu na konanie o žiadosti o azyl podanej v tomto štáte a tiež v konaní krajského súdu, ktorý síce nebol povinný preskúmať zákonnosť predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení z 5. januára 2014, avšak bol ním pri svojom rozhodovaní viazaný. Krajský súd nebol dôsledný, keď sa nevysporiadal s otázkou, či pri neexistencii žiadneho iného, resp. nového dôvodu, než aký bol daný pri zaistení navrhovateľa 5. januára 2014, bolo možné navrhovateľa vôbec znovu zaistiť. Nepostačovalo v zmysle citovaného článku Dublinského dohovoru, aby hrozilo riziko úteku, pretože ani v takom prípade nemôže byť prekročená šesťtýždňová lehota, ktorú prekročil už správny orgán počas zaistenia navrhovateľa trvajúceho od 5. januára 2014

Odvolací súd preto pre zhrnutie uvádza, že Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a je priamo aplikovateľnou normou.

Na konanie o zaistení pre účely prípravy a prevozu do iného štátu EÚ, kde si zaistená osoba podala žiadosť o azyl stanovuje maximálnu a neprekročiteľnú lehotu šesť týždňov.

Ak nie je možné prípravu a prevoz osoby v tejto lehote uskutočniť, je nevyhnutné zaistenú osobu po uplynutí tejto lehoty okamžite a bezodkladne prepustiť.

Tieto dôvody viedli odvolací súd k zmene rozsudku krajského súdu, zrušeniu napadnutého rozhodnutia správneho orgánu o zaistení a k nariadeniu bezodkladného prepustenia navrhovateľa zo zaistenia.

Podľa § 250sa ods. 1, § 250r OSP, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

V.

Trovy konania

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd zo zistenia, že navrhovateľ si nárok na náhradu trov konania neuplatnil a odporcovi právo na náhradu trov konania zo zákona nepatrí, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.